

d v s det som britterna kallar "guilt by association". Argumentet är lika djupsinnigt som att vägra den laglydige och vederbörligen examinerade jägaren A vapenlicens med hänvisning till att han i närområdet har grannarna B och C, vilka är kända som notoriska bråkmakare.

En mångmiljardorder till Indien betyder arbetstillfällen i Karlskoga och pengar i kassavalven, medan export-

inkomsterna från en enstaka kanon till Oman i sammanhanget närmast framstår som felräkningspengar. Alltså ett enastående tillfälle att till försumbar kostnad visa politisk handlingskraft och ett sådant tillfälle kan ju regeringen inte försitta — vare sig då eller nu! Ladda på ordentligt under dörren — men kontrollera först att den är öppen!

THORD STRÖMBERG:

Bom igen, Bohman!

I sin anmälan av boken "Socialdemokratins samhälle" (Tiden 1989) avfärdade Gösta Bohman med några svepande formuleringar mitt bidrag om bostadspolitikens framväxt (SvT nr 7-89). Jag fann kritiken mindre träffande och i en replik (SvT nr 1-90) markerade jag ett par av de grövsta bomskotten. Träffbilden blev inte bättre då Bohman i samma nummer av tidskriften försökte utveckla sin kritik. Nu tillstod han visserligen att min analys av socialdemokratins roll i utvecklingen av den bostadspolitik som kulminerade i miljonprogrammet 1965-74 "i stort sett" var korrekt, men vidhöll trots detta att jag hade "härresande fel".

Det som retat Bohman är att forskare som jämfört den svenska bostadspolitik med den som fördes i jämförbara länder fram till mitten av 1970-talet satt etiketten "a success story" på den svenska utvecklingen. Betygsättningen grundar sig på iakttagelsen att den svenska satsningen

på kommunalt ägda hyresrättslägenheter förmådde lyfta bostadsstandarden från ett bottenläge till rekordhöjder samtidigt som entrébiljetten till marknaden hölls åtkomlig också för de grupper som inte kunde förlita sig på arv eller bankförbindelser. Om än inte relevant i en anmälan av min uppsats eller i en kommentar till de refererade forskarna är hans beskrivning av bostadsmarknadens utveckling under de senaste femton åren så vitt jag förstår i huvudsak riktig. Jag förmodar att de flesta känner igen sig i Bohmans eländesbeskrivning. Bostaden *har* blivit en handelsvara. Inflationen *har* drivit tombolahjulet runt i en allt snabbare takt. Men beror detta på planering eller har det att göra med en allt svagare statlig och kommunal styrning? Tänkvärt är kanske, att situationen i Sverige nu i allt högre grad börjar likna den som rådde i de länder där man inte upplevde någon "success story" under 1960- och 1970-talen.